

ANDREA GUZEL

NEVIEM ŤA NENÁVIDIEŤ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0245-2

ANDREA GUZEL

NEVIEM ŤA NENÁVIDIEŤ

Grafická a technická spolupráca: Fújas Štefan, Franko Štefan
Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z/

Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0248-3

Predslov:

Príbeh mladej ženy, ktorá keď bola malá prišla o svojich rodičov. Jediné po čom najviac túžila, bol pokojný rodinný život. Akoby sa jej splnil sen. Všetko sa začína pre Mariu krásne, stretne skvelého človeka, zamilujú sa do seba, má všetko, jediné čo Marii chýba, je vlastné dieťaťatko. Napokon sa dočkajú. Spolu s Richardom, jej manželom sú šťastný až do chvíle, keď už nikto nečaká, že by sa mohlo niečo stať.

Prečítajte si osud o Marii, možno niekde v kútiku seba zistíte, že možno poznáte ľudí, ktorých osudy sú podobné Marii....

„Neviem nenávidieť“ - slová Marii, ktorá skutočne aj keď mohla nenávidieť mnoho vecí a ľudí s jej osudom, nebola schopná nenávidieť, všetkých mala rada a aj keď nemusela, odpustila.

1. KAPITOLA

Láska je pocit, ktorý je len chvíľkový, je to cit, ktorý vzniká a zaniká niekedy rýchlo, inokedy pomalšie. Každý deň sa stretáva mnoho žien s mužmi, kedy preskočí iskra a začína sa láska, alebo sa prejaví náklonnosť chvíľková a skončí ešte v ten deň. Lásku vníma každý po svojom, nie je to zákon ani paragraf, každý sa riadi svojim vnútrom, svojim pohľadom, citom a pocitom. Vyzerá to úplne jednoducho, v živote je však všetko oveľa zložitejšie. Maria bola veľmi mladá, avšak jej priazeň si získal starší muž. Okúzľil ju svojím šarmom, ale predovšetkým úplnou jednoduchosťou a pohľadom na život, otvorenosťou. Prežívali krásne chvíle, boli šťastní, nič im nebránilo v ich láske. Užívali si každý okamih života, spolu vychutnávali nádheru lásky. Všetko bolo skvelé, Richard miloval a zbožňoval iba ju, jednoduchú dievča Mariu.

Richard bol veľmi bohatý, mal nádherný, veľký dom za mestom, v blízkosti bolo jazero, neďaleko veľká Richardova chata. Všetko sa rozvíjalo skvele, kým Richard Marii jedného dňa povedal:

„Milujem ťa Maria, chcem aby si sa ku mne nast'ahovala, chcem žiť len s tebou ak súhlasíš.“

Maria sa cítila ako vo sne, samozrejme že súhlasila. To bol najkrajší okamih, že navždy bude môcť byť po boku Richarda. Richarda milovala z celého srdca, nemala záujem o iných mužov. Vyrástla sama, vychovala ju babička, rodičov nepoznala, ukončila si školu, s mužmi nikdy nič nemala, túžila po skutočnej láske a nie len po chvíľkových vzplanutiach i napriek tomu vedela pochopiť čo znamená ľúbiť. Na druhý deň si doniesla svojich pár vecí. Richard sa už o ostatné postaral. Spolu v meste pokúpili množstvo šiat, Maria mala jednoducho všetko, nechýbalo jej nič.

„Láska, už je večera hotová.“

Maria zišla dolu schodmi, spolu si sadli a večerali, rozprávali sa a popíjali víno. Potom prišlo krásne milovanie a ráno sa Maria nevedela vynatešiť. Našla si drahý, jemne prepracovaný náhrdelník na posteli. Ihneď si ho dala na krk, obdivovala sa v zrkadle. Vošiel Richard.

„Ďakujem, je krásny.“

„Láska pre teba všetko, ty si jediná v živote pre mňa.“

„Milujem ťa.“

„Aj ja teba. Láska idem preč, prídem večer.“

Pobožkali sa ešte chvíľu vášnivo a potom Richard odišiel. Maria ostala sama vo veľikánskom dome. Nenudila sa nikdy, venovala sa sebe, aby stále bola atraktívna. Aj keď bola úplne presvedčená, že Richard netúži po inej žene, predsa je len lepšie keď bude stále krásna a prít'azlivá. Večer Richard venoval Marii ďalší veľký darček.

„Láska, zatvor oči.“ - povedal Richard keď sa navečerali.

Maria mala oči zatvorené a zrazu pocítila, že v ruke niečo drží.

„Už môžeš.“

Maria otvorila oči a v ruke mala akési kľúče.

„Od čoho sú kľúče?“- zvedavo sa spýtala Maria.

„Pod' von.“ - a pomohol Marii ku dverám.

Otvoril a Maria ostala v úžase. Vonku stálo pekné strieborné auto.

„Je tvoje láska moja.“

Maria objala Richarda.

„Smiem?“

„Jasné, že smieš, je tvoje navždy.“

Maria nasadla a urobila niekoľko jázd okolo ich domu a k jazeru.

„Je skvelé!“ - vykrikla od radosti Maria a ešte raz sa hodila okolo krku Richardovi a vybozkávala ho.

Dni ubiehali, Richard a Maria si nažívali vo veľkom dome spokojne, ich láska bola neskutočne veľká. Aspoň pre Mariu to veľa znamenalo. Jedného dňa Richard ako zvyčajne, po raňajkách sa rozlúčil s Mariou a vybral sa za svojimi obchodmi. Maria sa potom rozhodla, že si zájde na nákupy do mesta. Vyrázila, cesta jej ubiehala celkom rýchlo. Sledovala všetko okolo, až sa dostala do mesta. Stále očami sledovala ľudí, keď zrazu uvidela Richarda. Ale nebol sám, bol s nejakou staršou ženou.

To by tak Mariu nevykoľajilo, keby tú ženskú Richard nedržal za ruku. Opatrne tak, aby ju Richard nezbadať, zaparkovala svoje auto. Vystúpila a sledovala ich kam pôjdu a čo budú robiť. Obaja šli do reštaurácie, a Maria šla za ním. Sadla si tak, aby ju nevideli, ale aby ona mala všetko na očiach. Richard ju však sklamal. To čo videla, bol pre Mariu šok. Richard tú ženu držal za ruku, bozkával ju tak nežne ako ju bozkával. Nemohla zniest' tento pohľad už dlho, a tak sa vytratila. Cestou domov plakala. Doma sa hodila na posteľ, slzy neustále stekali po tvári.

„Prečo to Richard urobil? Ved' ju stále rozmaznáva, milujú sa, tak čo mu ešte chýba?“ - takéto myšlienky vírili Marii v hlave.

Takto preplakala Maria celý deň, na večer zaspala. Richard sa vrátil domov akoby sa nič nestalo. Uvidel Mariu spať, tak ju nechal, len nežne ju pobozkal. Ráno Maria nešla na raňajky, a tak Richard vyšiel hore za ňou.

„Láska, čo je? Nie si hladná?“

No keď uvidel preplakanú tvár Marii, trochu ho to zmiatlo. Maria však ignorovala jeho slová.

„Láska, ty plačeš?“

„Daj mi pokoj.“ - odvrkla napokon Maria.

„Deje sa niečo?“ - ešte stále sa snažil Richard hrať divadlo, akoby nič nespravil.

Stále si myslel, že Maria nič nevie.

„Ja nie som tvoja láska!“ - vykrikla Maria.

„Máš inú ženskú!“

Richard až teraz pochopil , že Maria niečo vie, ale čo všetko, to zase nevedel.

„Láska, ja nemám nikoho. Ako si nato prišla?“

Maria poslala preč Richarda.

„Nechcem sa s tebou už rozprávať.“

Maria sa otočila na druhý bok na posteli a viacej si Richarda nevšímala. Richard ešte Mariu pohladil a povedal:

„Večer sa porozprávame ak budeš chcieť, nemám nikoho, milujem len teba.“

Celý deň Maria nevyšla z izby. Rozmýšľala nad Richardom a jeho posledných slovách. Večer keď prišiel Richard, doniesol Marii veľkú kyticu krásnych ružových ruží.

„Ahoj láska, prepáč ak si myslíš, že niekoho mám, nie je to pravda.“